

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie: „Realizacja strategii lizbońskiej: sytuacja bieżąca i przyszłe perspektywy”

(2008/C 120/20)

Dnia 27 września 2007 r., Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny postanowił, zgodnie z art. 29 ust. 2 regulaminu wewnętrznego, sporządzić opinię w sprawie:

„Realizacja strategii lizbońskiej: sytuacja bieżąca i przyszłe perspektywy”.

Prezydium Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego powierzyło przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie grupie ad hoc Prezydium „grupa lizbońska”. Sprawozdawcami byli Joost VAN IERSEL i Miklós BARABÁS.

Mając na względzie pilny charakter prac, na 440. sesji plenarnej w dniach 12–13 grudnia 2007 r. (posiedzenie z dnia 13 grudnia 2007 r.) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wyznaczył Joosta VAN IERSELA na sprawozdawcę generalnego a Miklósa BARABÁSA na współsprawozdawcę oraz stosunkiem głosów 122 do 1 — 12 osób wstrzymało się od głosu — przyjął następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 Komitet uważa za pożądane zaangażowanie zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego w państwach członkowskich, a w szczególności krajowych rad społeczno-gospodarczych (RSG) wszędzie tam, gdzie takowe istnieją ⁽¹⁾, jako aktywnych partnerów we wdrażanie agendy lizbońskiej. W tym celu Komitet proponuje:

1.1.1 Nie tylko rządy, lecz także kręgi społeczne muszą wspierać kreatywne podejścia oraz podejmować skuteczne, konkretne środki praktyczne, które będą zorientowane na zmiany. Do powodzenia procesu lizbońskiego i celem wspierania jego realizacji potrzeba również dalszych partnerstw i nowych sojuszy ⁽²⁾. Z tego względu przedmiotem niniejszej opinii jest przede wszystkim wkład krajowych RSG oraz zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego.

1.1.2 Jak wynika z rozwiązań sprawdzonych w kilku państwach członkowskich, informacje, konsultacje i przejrzystość są wszędzie potrzebne i korzystne w procesie opracowywania i wdrażania krajowych programów reform oraz realizacji zaleceń skierowanych do poszczególnych krajów.

1.1.3 Istotną sprawą dla zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego jest także zaangażowanie go, na wczesnym etapie, w formułowanie perspektyw na przyszłość dotyczących następnego cyklu rozpoczynającego się po 2010 r., którego podstawami powinny być wzrost, zatrudnienie, spójność społeczna i rozwój zrównoważony.

1.1.4 Komitet podkreśla, że skuteczne wdrażanie zwiększy pożądane wyeksponowanie roli agendy lizbońskiej i jej spójności w dłuższej perspektywie czasowej.

1.1.5 Wymiana poglądów i praktyk dotyczących krajowych programów reform i agendy lizbońskiej pomiędzy EKES-em a

⁽¹⁾ Ramy instytucjonalne stosowane w tym zakresie w UE są bardzo zróżnicowane: RSG funkcjonują w wielu państwach członkowskich, w większości „nowych” państw członkowskich działają tzw. komisje trójstronne (partnerzy społeczni plus rząd), w kilku państwach członkowskich nie ma RSG. Komitet stara się zebrać jak najwięcej wypowiedzi organów przedstawicielskich, aby dołączyć je do niniejszej opinii i razem z nią przedstawić Komisji Europejskiej.

⁽²⁾ Zob. rezolucja Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie realizacji odnowionej strategii lizbońskiej Dz.U. C 97 z 27.4.2007.

krajowymi RSG byłyby bardzo pomocna. EKES mógłby wspierać ten proces.

1.1.6 Komisja powinna włączyć wszystkie krajowe RSG w coroczne konsultacje. Krajowe RSG i organizacje społeczeństwa obywatelskiego mogłyby zapraszać przedstawicieli Komisji do dyskusji nad pomysłami i pożądanymi podejściami w kontekście krajowym.

1.1.7 Co się tyczy pracy Rady, EKES jest zainteresowany uczestnictwem w pracach grupy roboczej ds. metodologii strategii lizbońskiej pod auspicjami działającego w Radzie Komitetu Polityki Gospodarczej.

1.1.8 Komitet proponuje, by Rada Europejska upoważniła go do publikowania corocznego sprawozdania zawierającego, o ile są dostępne, informacje dotyczące udziału zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego i krajowych RSG, tam gdzie one istnieją, w realizacji strategii lizbońskiej, obejmującego konkretne sugestie oraz propozycje poświadczonych usprawnień ⁽³⁾.

1.1.9 Reprezentowane przez EKES podejście odpowiada działaniom podejmowanym przez Parlament Europejski i Komitet Regionów w odniesieniu do parlamentów krajowych oraz poszczególnych regionów. EKES opowiada się za dalszym zacieśnianiem współpracy.

2. Wstęp

2.1 Od 2005 roku odnotowano w procesie lizbońskim postępy zarówno w zakresie merytorycznym, jak i instytucjonalnym. Państwa członkowskie są coraz bardziej zgodne, iż potrzeba zmian strukturalnych w dziedzinie konkurencyjności (społeczeństwo oparte na wiedzy), trwałego wzrostu i zatrudnienia.

⁽³⁾ EKES pragnie zwrócić uwagę, iż w żadnym wypadku nie ingeruje w obowiązujące procedury konsultacji i kompetencje partnerów społecznych w państwach członkowskich, a w szczególności w Hiszpanii, ani nie kwestionuje ich legalności.

2.2 W zakresie instytucji natomiast korzystne zmiany dotyczyły metodologii odnowionej strategii lizbońskiej. Obejmują one:

- stworzenie przejrzystego harmonogramu odnośnie do zintegrowanych wytycznych;
- opracowanie szczegółowych krajowych programów reform;
- sprecyzowanie roli Komisji;
- monitorowanie procesów krajowych przez Komisję;
- opracowanie konkretnych zaleceń dla poszczególnych krajów;
- wprowadzenie systemu wzajemnego nacisku.

2.3 Doświadczenia praktyczne pokazują, że jasno określony i uzgodniony harmonogram europejski w połączeniu ponownym zastosowaniem cennej metody otwartej koordynacji, która gwarantuje poszanowanie zasady pomocniczości, zaczynają przynosić efekty. Państwa członkowskie wykazują coraz większą gotowość do wzajemnego zrozumienia i krytycznej wymiany poglądów na temat dostosowań. Dzięki nowej metodologii coraz więcej państw członkowskich jest skłonnych do poszukiwania rozwiązań poza granicami kraju i analizowania najlepszych wzorców.

2.4 Niemniej jednak retoryka daleka jest od rzeczywistości. Prawdziwy problem stanowi wdrożenie postanowień, które często jest niepełne bądź niedokładne. W wielu wypadkach brakuje konkretnych i wymiernych celów oraz harmonogramów.

2.5 Ponadto między państwami członkowskimi występują istotne różnice. Nie wszystkie państwa członkowskie z łatwością przyjmują krytyczne uwagi ze strony krajów partnerskich lub Komisji. W ramach wielostronnego nadzoru państwa członkowskie dokonują obecnie w pewnym stopniu wzajemnej analizy krajowych programów reform.

2.6 Większość rządów wyznaczyła koordynatora ds. strategii lizbońskiej. Powinno to usprawnić współpracę między Komisją a rządami państw członkowskich i korzystnie wpłynąć na jej przejrzystość. Jednak w większości przypadków właściwy minister bądź sekretarz stanu musi najpierw określić swą rolę w rządzie oraz w kontaktach z parlamentem i obywatelami.

2.7 Mówi się, że strategia lizbońska jest najlepiej strzeżoną tajemnicą Europy, gdyż termin „strategia lizbońska” nie pojawia się zbyt często. Jednakże od jej odnowienia w 2005 r., nie tylko za sprawą dostosowań metodologii, w państwach członkowskich stopniowo przeprowadza się reformy zgodnie z przyjętymi ustaleniami.

2.8 Proces lizboński wydaje się być na dobrej drodze, lecz następne dwa lata będą decydujące dla jego kontynuacji i rozwoju. Ważne jest przede wszystkim, aby proces ten miał jasną i akceptowaną strukturę, która będzie uznawana za strategię ogólnoeuropejską, również przez organizacje pozarządowe, oraz aby prowadził on do dostosowań i zbliżenia polityki poszczególnych rządów.

3. Współodpowiedzialność EKES-u, krajowych rad społeczno-gospodarczych i zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego w ramach procesu lizbońskiego

3.1 Celem agendy lizbońskiej jest umożliwienie europejskiemu społeczeństwu sprostania wyzwaniom XXI wieku oraz zagwarantowanie mu właściwego miejsca i należytej roli w kontaktach z coraz liczniejszymi podmiotami na całym świecie. Chodzi w niej także o odpowiedniego ducha i podejście.

3.2 Procesu tego nie można ograniczać tylko do decydentów politycznych, prawodawców i grup wysokiego szczebla. Istnieją dwa powody, ze względu na które powinien to być **proces dla wszystkich, z udziałem wszystkich i tworzony przez wszystkich**:

- aby wskazać najlepsze podejścia potrzeba sygnałów z wielu kręgów społecznych;
- wdrożenie procesu w państwach członkowskich zależy w dużym stopniu od współpracy wszystkich zainteresowanych stron, a kluczową rolę odgrywa tu współodpowiedzialność.

3.3 Współodpowiedzialność i aktywne zaangażowanie partnerów społecznych i innych organizacji społeczeństwa obywatelskiego wzmocniłyby proces, gdyż łączyłyby one podejście odgórne z podejściem oddolnym. Prowadziłyby one również do niezbędnej akceptacji społecznej.

3.4 Dotychczas w wielu państwach członkowskich krajowe RSG oraz społeczeństwo obywatelskie posiadały zaledwie ograniczony dostęp do procesu lizbońskiego, bądź nie posiadały go wcale. Należy podjąć dalsze kroki w celu wzmocnienia ich współodpowiedzialności. W państwach członkowskich, w których nie ma krajowych RSG, należy rozwinąć inne instytucjonalne sposoby współuczestnictwa.

3.5 Partnerzy społeczni i inne organizacje społeczeństwa obywatelskiego muszą uczestniczyć we wszystkich etapach procesu lizbońskiego w trakcie roku kalendarzowego. Etapy te obejmują ocenę (bieżącego cyklu), przygotowanie, wdrażanie i monitorowanie działań podejmowanych w ramach krajowych programów reform oraz formułowanie zaleceń dla poszczególnych krajów do zrealizowania w dłuższej perspektywie czasowej.

3.6 Komitet uważa za pożądane, by krajowe RSG zaangażowały się w realizację agendy lizbońskiej na cztery sposoby:

- poprzez dostateczne informacje i konsultacje;
- poprzez krytyczną analizę wdrażania na szczeblu krajowym;
- poprzez formułowanie konkretnych propozycji;
- poprzez lepsze eksponowanie roli agendy lizbońskiej w wyniku zwiększenia rangi debat krajowych.

3.7 W krajach, w których nie ma RSG ani komisji trójstronnych, należy znaleźć inne sposoby angażowania partnerów społecznych w proces konsultacyjny. Dotyczy to również zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego⁽⁴⁾.

⁽⁴⁾ Za przykład może tutaj posłużyć Szwecja, której rząd każdego roku kilkakrotnie przeprowadza konsultacje z partnerami społecznymi (w ramach przygotowywania krajowych programów reform), jak również zwołuje oddzielne posiedzenia konsultacyjne z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego.

3.8 Należy podkreślić, że taką samą metodę powinno się zastosować na szczeblu regionalnym i lokalnym, gdyż mają one decydujące znaczenie z perspektywy rzeczywistego wdrażania. Dodatkowo, z uwagi na spójność terytorialną i społeczną, na szczeblu regionalnym należy zachęcać do współpracy z partnerami społecznymi i z zainteresowanymi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego.

3.9 Ponadto warunkiem realizacji planów działania strategii lizbońskiej na szczeblu regionalnym i lokalnym jest skuteczne zarządzanie i wdrażanie funduszy strukturalnych.

3.10 Co się tyczy EKES-u, jego rola jest poczwórna i polega na:

- reprezentowaniu zapatrywań zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego;
- występowaniu w roli pośrednika przekazującego informacje przedstawiające poglądy krajowych RSG i innych organizacji społeczeństwa obywatelskiego, wnosząc dodatkową wartość do debaty w Komisji i Radzie;
- pełnieniu roli forum wymiany poglądów i najlepszych rozwiązań, w koordynacji z krajowymi RSG oraz zapewnieniu forum do dyskusji między radami a Komisją⁽⁵⁾;
- przyczynianiu się do propagowania celów i rezultatów procesu lizbońskiego.

4. Praca nad zagadnieniami priorytetowymi ustalonymi na wiosennym szczycie Rady Europejskiej w 2006 r.

4.1 Na sesji plenarnej w lipcu 2007 r. EKES przyjął, zgodnie ze złożonymi wnioskami, cztery opinie z inicjatywy własnej:

- „Zatrudnienie grup priorytetowych”⁽⁶⁾,
- „Inwestycje w wiedzę i innowacje”⁽⁷⁾,
- „Potencjał przedsiębiorstw, zwłaszcza małych i średnich”⁽⁸⁾,
- „Definicja polityki energetycznej dla Europy”⁽⁹⁾.

Krajowe RSG uczestniczyły w przygotowaniu tych opinii z inicjatywy własnej, a wyniki ich prac stanowią załączniki do opinii. Następnie EKES przyjął kolejną opinię dotyczącą lepszego powiązania strategii wobec zmian klimatycznych ze strategią lizbońską.

4.2 Wyżej wymienione opinie z inicjatywy własnej, przedstawiające również wkład krajowych RSG w zakresie kluczowych kwestii określonych przez Radę, posłużyły za merytoryczną podstawę do sprawozdania Komisji i dostarczą tematów do szerszej debaty w kontekście szczytu w Lizbonie w marcu 2008 r.

4.3 Niniejsza opinia z inicjatywy własnej jest przede wszystkim przyczynkiem do debaty w Radzie. Głównym jej

⁽⁵⁾ W tym kontekście należy wspomnieć, iż także Parlament Europejski wspólnie z parlamentami krajowymi utworzył niedawno strukturę koordynacyjną.

⁽⁶⁾ „Zatrudnienie grup priorytetowych (strategia lizbońska)” Dz.U. C 256 z 27.10.2007, s. 93 (http://www.eesc.europa.eu/lisbon_strategy/eesc_documents/index_en.asp)

⁽⁷⁾ „Inwestycje w wiedzę i innowacje (strategia lizbońska)” Dz.U. C 256 z 27.10.2007, s. 17 (http://www.eesc.europa.eu/lisbon_strategy/eesc_documents/index_en.asp)

⁽⁸⁾ „Potencjał przedsiębiorstw, zwłaszcza małych i średnich (strategia lizbońska)” Dz.U. C 256 z 27.10.2007, s. 8 (http://www.eesc.europa.eu/lisbon_strategy/eesc_documents/index_en.asp)

⁽⁹⁾ „Definicja polityki energetycznej dla Europy (strategia lizbońska)” Dz.U. C 256 z 27.10.2007, s. 31 (http://www.eesc.europa.eu/lisbon_strategy/eesc_documents/index_en.asp)

celem jest określenie roli partnerów społecznych i innych organizacji społeczeństwa obywatelskiego w procesie lizbońskim.

4.4 W procesie przygotowywania swojej opinii EKES skorzystał także z wkładu swej grupy łącznikowej ds. europejskich organizacji i sieci społeczeństwa obywatelskiego. Dokument ten został też załączony do niniejszej opinii.

5. Zaangażowanie partnerów społecznych i zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego

5.1 Ogromne znaczenie ma podjęcie publicznej dyskusji na temat strategii lizbońskiej jako pożądanego europejskiego programu działań, który odpowiada warunkom, procedurom i wymogom prawnym w poszczególnych krajach.

5.2 Dokumenty Komisji powinny zawierać jasno określone cele, tak aby zachęcać do szerszej debaty społecznej. Poszukiwanie owocnych nowych partnerstw wymaga, z jednej strony, jasnej wizji i celów, a z drugiej — przepływu informacji i komunikacji.

5.3 Szerzej zakrojona debata oraz większa przejrzystość oznaczają wyższą świadomość społeczną. Może to również sprzyjać kreatywności i otwartości na niekonwencjonalne propozycje i rozwiązania. W wielu krajach zastosowanie korzystnych środków i procedur lub negocjacji pomiędzy partnerami społecznymi w ramach branży lub przedsiębiorstwa prowadzi czasami do interesujących rozwiązań mikroekonomicznych.

5.4 Najważniejszy jest sposób zaangażowania w krajowy program reform i we wdrażanie zaleceń UE partnerów społecznych i innych organizacji społeczeństwa obywatelskiego uprawnionych do udziału w tym procesie.

5.5 Skutkiem zaangażowania wszystkich wspomnianych podmiotów może być również osiągnięcie większej zbieżności krajowych harmonogramów, co jest pożądanym z uwagi na rosnącą współzależność gospodarczą w Europie i wiążące się z nią niekontrolowane przysparzanie korzyści.

5.6 Praktyka pokazuje, że proces lizboński lepiej funkcjonuje wówczas, gdy partnerzy społeczni oraz inne organizacje społeczeństwa obywatelskiego aktywnie przyjmują współodpowiedzialność. Strategia lizbońska zakłada bezkonfliktową kulturę współpracy. Istnieją oznaki powstawania takiej współpracy na poziomie państw członkowskich.

5.7 Stopień zaangażowania partnerów społecznych oraz innych organizacji społeczeństwa obywatelskiego w poszczególnych państwach członkowskich jest różny⁽¹⁰⁾, co wynika częściowo z odmiennych przepisów regulaminowych RSG i podobnych organizacji, a po części z wciąż niewystarczającego zakresu informacji i konsultacji.

⁽¹⁰⁾ Zob. przypis 3.

5.8 Komisja powinna zachęcać wszystkie państwa członkowskie do angażowania organizacji społeczeństwa obywatelskiego i — w tych krajach, gdzie one istnieją — krajowych RSG, w konsultacje na szczeblu krajowym.

5.9 W ramach konsultacji z niektórymi państwami członkowskimi Komisja spotyka się także z partnerami społecznymi. Praktykę tę powinno się stopniowo rozszerzać. Umożliwiłoby to Komisji odegranie większej roli kontrolnej. Co więcej, w krajach, w których rząd wchodzi w skład RSG bądź komisji trójstronnej, Komisja powinna rozważyć oddzielne spotkania z partnerami społecznymi.

5.10 Dla krajowych RSG pomocna byłaby wymiana doświadczeń dotyczących konsultacji i zaangażowania w proces ⁽¹⁾. Chodzi tu o:

- informowanie i konsultacje na temat strategii lizbońskiej w kontekście krajowym;
- sposób, w jaki RSG przedstawiają swoje opinie rządowi;
- stopień, w jakim rządy uwzględniają te opinie w swej polityce.

5.11 Dwustronne oraz trójstronne spotkania (fora, okrągłe stoły) mogą okazać się również pomocne we wspieraniu zbieżnych praktyk wśród krajowych RSG.

5.12 EKES mógłby wnieść swój wkład, zbierając w całej Europie przykłady właściwego postępowania w zakresie informacji i konsultacji oraz tworząc listę interesujących rozwiązań i środków popieranych przez partnerów społecznych oraz inne organizacje społeczeństwa obywatelskiego w poszczególnych państwach członkowskich.

5.13 Natomiast jeśli chodzi o wkład państw członkowskich, w których nie ma RSG, Komitet może współpracować bezpośrednio z krajowymi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego poprzez swoich członków, którzy podejmują się różnego rodzaju misji rozpoznawczych, na przykład organizując wysłuchania na szczeblu krajowym.

6. Wymiana sprawdzonych rozwiązań

6.1 Z całą pewnością można odnieść dodatkową korzyść, przedstawiając konkretne mikroekonomiczne przykłady na to, że dzięki udziałowi partnerów społecznych i zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego w poszczególnych państwach członkowskich krajowe cele zostały, bądź też najprawdopodobniej zostaną, osiągnięte.

6.2 Przykładowe dziedziny:

Badania, innowacje, wiedza

- wspieranie społeczeństwa opartego na wiedzy;
- edukacja na wszystkich szczeblach, w tym szkolenia zawodowe — nowe umiejętności otwierające nowe możliwości;

⁽¹⁾ Dobrym przykładem monitorowania krajowego programu reform jest powołanie przez grecką RSG jednostki do nadzorowania strategii lizbońskiej. Powstało w ten sposób dobrze widoczne narzędzie monitorowania postępów w jej realizacji lub ich braku. Inne krajowe RSG chcą pójść w jej ślady.

— wznowienie paktów dotyczących uczenia się przez całe życie i działania otwartych ośrodków kształcenia;

— współpraca pomiędzy uniwersytetami/institutami badawczymi a MŚP;

— utworzenie Europejskiego Instytutu Technologii;

— platformy innowacyjne z udziałem sektora prywatnego.

Przedsiębiorczość i konkurencyjność

— wspieranie nowo założonych przedsiębiorstw i przedsiębiorczości;

— poświęcanie szczególnej uwagi MŚP — uwarunkowania prawne; kapitał wysokiego ryzyka;

— punkty kompleksowej obsługi dla przedsiębiorstw;

— redukcja obciążeń administracyjnych, a w szczególności określenie obszarów, w których taka redukcja byłaby najbardziej efektywna;

— e-administracja;

— dotacje innowacyjne dla MŚP („kuponny innowacyjności”);

— szczególne rozwiązania w zakresie opodatkowania.

Rynek pracy i zatrudnienie

— innowacyjne pomysły i wymierne cele zmierzające do tworzenia miejsc pracy dla młodych oraz dla osób starszych;

— społeczna integracja grup szczególnie zagrożonych;

— wspieranie równości płci;

— wspieranie rozwoju trwałych miejsc pracy;

— pożądane podejścia dotyczące pracy w niepełnym wymiarze godzin;

— nowe pomysły i sposoby wdrożenia dotyczące połączenia elastyczności rynku pracy z bezpieczeństwem socjalnym („flexicurity”);

— nowe partnerstwa na szczeblu lokalnym i regionalnym;

— przedsiębiorstwa gospodarki społecznej.

Ponadto omówienia wymagają skuteczne i konkretne środki, w tym harmonogramy, odnoszące się do energii i zmian klimatycznych.

We wszystkich wymienionych przypadkach trwają już dyskusje z udziałem zainteresowanych stron w jednym lub w wielu państwach członkowskich. Krajowe RSG oraz zorganizowane społeczeństwo obywatelskie mają własne poglądy dotyczące praktycznych zastosowań. Odpowiednio ukierunkowane propozycje wynikające z podejścia oddolnego, ilustrujące różnorodność potencjałów europejskiego społeczeństwa z całą pewnością wzbogaciłyby dyskusje pomiędzy urzędnikami państwowymi a politykami.

6.3 Szerzej zakrojona dyskusja przy udziale zainteresowanych stron przyczyniłaby się do ustalenia nowych konkretnych celów dla otwartej metody koordynacji. Do oceny stopnia zaangażowania zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego można by zastosować system porównań, wskaźników oraz wzajemnych przeglądów.

6.4 Również Komisja i Rada powinny poznać kwestie będące przedmiotem debaty krajowych RSG. EKES mógłby przygotować listę tematów, które są ważne dla UE ze względu na swój prze-

krojowy charakter. Im bardziej dyskusje te dotyczą konkretnego podejścia i środków wspierających cele lizbońskie, tym większe zainteresowanie wywołają w sferach rządowych.

6.5 Kluczową rolę odgrywa tu wdrażanie i sposób, w jaki jest ono gwarantowane poprzez założenia, wymierne cele i harmonogramy. Całe zorganizowane społeczeństwo obywatelskie, a zwłaszcza krajowe RSG mogą odegrać skuteczną rolę w wyszukiwaniu słabych punktów i opracowywaniu zrównoważonych rozwiązań.

Bruksela, 13 grudnia 2007 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Dimitris DIMITRIADIS

Projekt opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie struktury oraz stawek akcyzy stosowanych do wyrobów tytoniowych (wersja skodyfikowana)

COM(2007) 587 wersja ostateczna

(2008/C 120/21)

Dnia 24 października 2007 r. Rada Unii Europejskiej, działając na podstawie art. 262 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie struktury oraz stawek akcyzy stosowanych do wyrobów tytoniowych (wersja skodyfikowana).

Uznawszy, że treść wniosku jest w zupełności zadowalająca i nie wymaga żadnego komentarza ze strony EKES-u, na 440. sesji plenarnej w dniach 12 i 13 grudnia 2007 r. (posiedzenie z dnia 12 grudnia) Komitet 129 głosami — 6 osób wstrzymało się od głosu — postanowił wydać pozytywną opinię na temat proponowanego tekstu.

Bruksela, 12 grudnia 2007 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Dimitris DIMITRIADIS
